

NÚMERO
SOLT
15 Cèntims

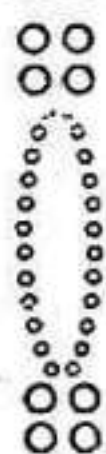
SETMANARI POPULAR INDEPENDENT

Palamós 7 de Juliol de 1928.

ANY II

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Palamós, trimestre	2'00	ptes.
Fora, trimestre	2'25	id.
Estranger, un any	15'00	id.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

MAURI I VILAR. 2. SEGON.

Anuncis, comunicats i reclams a preus segons tarifa.
Pagaments a la bestreta.

Elogi a una beutat

A la senyoreta C M.

En aquest pomell de roses d'exquísia fragància que ve formant «Costa brava» escullint les mes vistoses entre les flors del jardí palamosí, indubtablement que hi faltava eixa garrida poncella a la que va dedicat aquest merescut elogi que no podrà ésser altre cosa que una pàllida pintura dels innumbrables encisos que reuneix en sa gentil persona.

Allà en un reonet del jardí de Palamós, que podríem comparar amb els «Càrmens de Granada» o amb els «jardins encantats de Babilonia» per la esplèndida formosor de les seves flors, ha esclatat, mig amagada entre'l fullam, com esporuguida de ostentar llurs gales, eixa poncella gaia, gentil, fresca, gemada, formosa i exquisidament perfumada que ha atret amb força irresistible nostra mirada i ha captivat el nostre cor, sadollant-l'ho de misteriosa benauransa.

D'entre la blancor lleugerament sonrosada del seu cutis alabastrí destaquen els seus ulls clars, serens com el cel de casa nostra, de mirada somniadora, on no hi brilla aquella xispa d'alegria picaresca que s'observa en certes mirades que's recullen al passar, sinó que en el seu mirar de senzilla placidesa hi aboca tota l'ignocència de la seva ànima blanca. En ella si que pot dir-se que sos ulls són les finestres de la seva ànima.

Els seus llavis purpurins, quina rojor fresca "(i natural)" envejen els clavells que obren llur càlzer al

bes tebi del sol de primavera, dibuixen a voltes un somris que'ns transporta a les mitològiques regions de les fades, vers aquells mons d'ensomni que han cantat mantes voltes els nostres poetes.

El seu cos és escultural per la perfecció de les seves línies que's remarquen en el seu caminar pausat i cadenciós seguint el ritme de sos passets de nina. Però lo que més captiva encara és la seva espiritualitat, és el parfum d'ignoscència que escampa arreu la seva ànima senzilla, i la sublim modestia que embolcalla i segella totes les seves accions; i que fa que al adreçar-l'hi un mot d'elogi, abaixi ruborosament els ulls i hi esclati com per encant una rosa a cada galta.

BLACK AND FAIR

UNA PERLA

(Acabament)

I, encara aquell sentiment de simpatia a que naturalment aspira tota ànima novella per part d'una altra ànima també jove i digne d'ella, si no l'assoleix amb les seves virtuts i bones qualitats, creieu que éssent un pallasso tindrà més sort?

I si realment en apariència és així, penseu que mai per mai passarà d'aixó, és a dir de pura apariència, és a dir, de mentida, de falsetat, de força indigna. I bé, trobeu que aixó és per ésser ambicionat? I penseu també que aquest trist patrimoni de les ànimes escullides, no és preferible a la fula popularitat, al impudic prestigi, obtingut per tota aquesta munió de papa-

gais garladors i insubstancials com ells mateixos? Nosaltres creiem que sí, i fins volem atrevir-nos aconsellar-vos que, malgrat l'espínós de la ruia, seguint sempre aquest camí contrari al de les majories, i persistiu en la vostra dèria discrepant, que ço que no guanyaren en popularitat fula, ho obtindreu sens dupte de valor positiu, començant per sentir l'orgull de la vostra propia estima, sens comptar la satisfacció de la vostra consciència per torna.

I arribem a la darrera objecció. Tanmateix ens cau estranyesa quan diu que els homes fem sempre retret dels defectes femenins i no ens ocupem dels propis. Aixó ho tenim molt sabut. Precisament un dels entreteniments més en ús entre el sexe fort és el de bescantar-se mútuament, vagi tort, vagi dret, aixó sí, però amb una perfídia digna ben bé de millor causa. Podeu ben dir que el móu és una xafarderia feta i pastada. Per aixó anem tan bé, com hi ha món.

I ara, gentil desconeguda (deixeu que divagui una mica) he de planyer-me de la meua dissort, ja que malgrat ésser tan aprop vostre, respirar el mateix aire, viure sots el mateix cel, i participar com vos de les «inefables» alenades del lleveig, que és el pa de cada dia en aquesta punta tan árida que és Palamós, no hagués sabut endevinar-vos, desconegués, oh, peccat!, que aquesta vila per tants conceptes enutjosa i trista, fos tose estoix qui conté tan valuosa perla. Inculpeu, oh, joia preuada! al nostre isolament, a la nostra fosca solitud, aquesta ignorància pecaminosa i quasi imperdonable de no haver-vos presentit. El temporal de vulgarisme que bat, furiat, la vida d'una manera continuada, ens ha escupit a la vorera, en un paratge d'oblit, paratge devingut port de refugi, a recés del qual sentim el remoreig incansable de tan tervoles onades, i des d'on l'ànima contristada, sent amb més intensitat que mai l'enyor d'un sol que no ha brillat i d'una primavera que no ha florit.

EL CAVALLER DE LA SOLITUT

IMPRESSIONS

El jovent d'ofici no decideix anar a practicar-se a Barcelona fins que pot contractar-se com a oficial o bé mig en últim extrem, puig l'aprenentatge aquí, encara que amb certes ventatges en determinats rams, el metal·lúrgic per exemple (tot escollint la casa), no arriba a assegurar l'estada d'un foraster.

Peró deixant ja la part económic, essencial en tots

moments, tampoc deixa de tenir els seus inconvenients el treball a la capital pel que sigui poc acomodatiu.

Començarà per trobar llargues les distàncies i, com a molts d'altres, li semblarà un martiri l'arribar a tot lloc amb els peus bullents de tant caminar tancats dins del calçat. L'amoïnarà el tránzit i per poc que pugui evitarà les vies principals per a no tenir de travessar-les tot ulls, amb l'ai! al cor i corrent, a més de les empentes i trepitjades de les acerres. I si es troba sol, sense companyia durant la part del dia fora de treball, el temps d'aburriment se li farà llarg i en va cercarà entre els milers de cares que passin, tan sols una que li sigui coneguda.

Uns quants inconvenients més li presentarà també la vida de dispesa, si no pot fer-la a casa d'un parent o conegut. S'haurà d'acostumar a la varietat de plats que regna en aquests establiments que no tenen altre lema que la defensa de la pesseta, despatxant-los amb més o menys delit segons el «gust general» escollit pel cuiner, que permet al cap d'una setmana sapiguer el que li tocarà a diari i a cada repàs. La freqüència muda amb companys de taula desconeguts, que estan els moments precisos per a menjar, marxant sense donar temps a res, i la no menys grata dels que li toquin a l'habitació, quins ja tenen preses les millors posicions pels seus efectes, fent estar éhíbts als novells per «modos».

N'hi ha una serie més encara en aquestes pensions-casernes, i fins que no hagi agafat i comprés ben bé les costums que les governen, li semblarà impossible tanta moléstia que ell no havia arribat ni a figurar-se-la, i amb els assumptes del treball, el tragí i l'esmerçar tanta atenció per a tot, es trobarà al cap del dia rendit talment que si hagués fet un gran esforç en va.

Es clar que tots els començaments són dolents i més quan es tracta d'una nova perspectiva de la vida, precisant molta conformació i voluntat a l'ensem per a sortir-ne avant. Del contrari, es perd l'humor, entra l'enyorament i el que havia vingut amb la ilusió de fer-se home es desencoratja. . .

Peró pensa amb el «qué diran?» si en tan poc temps tornen a veure'l per casa seva i una nova fe, ben diferenta de la que l'ha fet venir, s'ampara d'ell, li dona ànim i . . . llavors comença a ésser barceloní.

J. MUNDET

AQUEST NÚMERO HA ESTAT REVISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA.

Carnet d'un excursionista

SANTA FE (Montseny)

Ja sortint de Gualba anant a Sta Fé per un camí sempre entre la verdor dels boscos es troben llocs bellíssims.

El Salt de Gualba és marvellós. L'aigua s'esllavissa tot rebotent per els penyals esmolats com una cabellera de fils d'argent, que el sol, que tot just comença a daurar les roques rojes i verdes dels voltants, al besar-la li dóna tots els matissos i colors, i amb el seu bellugueig incansable, fa que es barregin els blancs i els verds amb els grocs i roses i morats.

Més amunt el Gorg Negre, que només de mirar-lo des de dalt del camí estant fa feresa. L'aigua que més avall s'estimba pel Salt, hi passa encaixonada i rebent i fa una remor fosca i udolant que sembla la veu ronca de les bruixes que la llegenda popular diu que hi estan amagades.

De baix del Gorg en puja un polsim d'aigua blanquinós que s'enganxa per les parets negres del Gorg, totes cobertes de molça.

Anant pujant sempre, es troba un altre lloc que l'aigua hi passa quieta i suau per entre roques grosses i llises, i els castanyers, amb les fulles tendres l'ombregen. Se sent lluny el ronc del Gorg Negre, que fa com de fons al só clar de l'aigua de la vora. Per ací no se senten els refilets dels ocells com a la plana però l'aire sembla més suau i més flonjo.

Per últim s'arriba a una gran resclosa en construcció i més amunt a una de més gran ja feta i ja s'és a la Vall de Santa Fé.

La Vall de Santa Fé! Quina cosa més bonica! La suavitat i repós que hom sentia a l'apropar-s'hi, arriba ací al grau màxim.

Tota la vall está encatifada d'una herba curta i verda d'un vert de policromia. I al mig d'aquesta gran catifa verda, el llac que aguanta la reclosa gran, sense una arruga i transparenta, tan transparenta que les truites s'hi veuen com es passegen tot prenent el sol i guaitant cap a la superfície si hi ha caigut cap mosca o papallona per enxampar-la amb un salt àgil i elegant, tot ensenyant fora de l'aigua el llom d'escata piguellada i regalimant que el sol hi brilla com en un mirall.

L'aire hi és tan suau i fi que les veus hi ressonen com a dins d'una campana de cristall buida i només en trenca escandalosament la suavitat la veu rogallosa d'un gramofón que toca un xarlestón pocasolta en

una de les habitacions del feudal Hotel Santa Fé, i diem feudal perquè la seva construcció, quasi tota de pedra picada, se sembla una mica a un castell feudal que s'aboqui a les tranquiles aigües del llac.

A l'ombra d'uns castanyers, una parella que fan cara d'ésser nuvis, assaboreixen el paisatge arrapenjats dolçament l'un al braç de l'altre i sembla que ni s'adonguin, en el seu éxtasi, dels molts rodamons que hi ha a la vall i que després de consultar planols, uns van cap a les Agudes, que fan de dosser a l'Hotel, i altres s'entornen pel mateix camí cap a Gualba.

F. JUANALS I DAGAS

FUTBOLERES

Palamós. S. C. o

A. S. D. Gerona, 1

Si el que anem a comentar en diguessim un partit de fútbol mentiríem descaradament. Faríem un deshonor al bel joc anglés. Al terreny de joc del Palamós no hi hagué altre cosa que desencerts. Desencerts per part dels equips contendents i, principalment per part de l'àrbitre.

El gironí Sr. López que arbitrà (?) aquest partit estigué péssim. El seu arbitratge calamitós va privar que els palamosins s'apuntessin una victòria que indiscutiblement mereixien. I el més sensible és que l'àrbitre no va fer-ho malament per incapacitat i si solsament perquè la seva falta de moralitat esportiva va portar-lo al camp amb el fi únic de regalar dos punts als seus.

Els dos equips no estigueren molt per damunt del Sr. López. El Palamós dominà completament en tota la partida com ho demostra el fet de que Mayor toqués únicament dues pilotes en cada part i els palamosins tiressin nou corners a la primera part i dotze a la segona sense que els forans arribessin a tirar-ne cap. Però malgrat el domini els locals no aconseguiren cap goal pel seu desencert davant la porta i principalment per l'oposició del Sr. López.

L'onze forà estigué a l'alçaria d'un equip de carrer i sols demostraren molta paveria sovintejant els desmais (?).

El públic correctíssim puix, que amb un arbitratge com el d'aquest partit en més d'un camp hi ha un estropici.

Palamós. S. C. 2

U. D. Girona, 3

Un partit més, corresponent al torneig «Copa Provincial» i, no cal dir-ho, un arbitratge parcial i arbitrari que tingué la virtut de fer degenerar la lluita en batalla campal. A la segona part es despreciaven olímpicament els dos punts de la victòria amb la sana intenció d'empaïtar-se els jugadors entre ells. Les jugades violentes i mal intencionades se succeïen amb una constància exemplar i més d'un jugador sortí del camp amb masegament general.

El culpable de tot fou el Sr. Vinyes, l'excelent jugador gironí, que actuà d'àrbitre. És natural que desitjés la victòria dels seus colors i, naturalment, ho aconseguí per mitjà del seu xiulet. Nosaltres li recriminem car no és amb injustícies anti esportives com es guanyen els encontres. Però també hem de reconèixer que a tots els camps passa igual i que, en aquest torneig, tots els àrbitres fan el mateix. Malauradament avui el fútbol ja no és un esport sincer, noble. El cas és vèncer de la manera que sigui, per tots els mitjans.

Situats en aquest punt el principal culpable de tot és el Comité Provincial que en reglamentar aquest torneig cometé l'equivocació inperdonable de deixar que un dels clubs contendents es portés l'àrbitre. I naturalment, cada club es porta un àrbitre que en entrar al terreny de joc ja sap que guanyaran els seus malgrat no n'encertin ni una. Aquesta és la missió dels àrbitres d'aquest torneig. Per això no es estrany que el públic s'indigni i els jugadors perdin els estreps i s'envesteixin barroçament, amb furia. No menys culpables de tot aquest seguit d'anormalitats en són els clubs que disputen la Copa, puix que davant el reglament que la regeix no havien de prendre-hi part. Tal com va ara sols es fomenten odís entre els clubs i a més es pert l'afició. I encara ningú ens assegura que algún dia el públic s'exalti i invadint el camp faci un estropici. I aleshores tot seran lamentacions.

Comença la partida i ja de sortida aconseguiren els unionistes el seu primer gol per mitjà de Dispés que en una jugada desgraciada endinçà la pilota al seu propi marc. Continué jugant el Girona millor que l'onze local però sense encert davant el marc de Mayor, per altre part molt ben defensat per aquest. El segon gol gironí fou de penal injust i el tercer en ofside declaratíssim. El Sr. Vinyes no feu cas del públic n'hi dels jugadors i el part esdevingué duríssim.

A la segona part amb l'avantatge dels tres gols l'àrbitre cregué necessari «donar peixet» als locals fins

que aquest aconseguiren els seus dos gols que tornà a fer-ne de les seves. Ben aviat, per sort dels forans, vingué l'acabament de l'encontre i els gironins pogueren entornar-se'n amb una victòria que si el partit dura un poc més s'els presentava ben difícil.

Técnicament jugà millor l'onze visitant però no sapigueren aprofitar les ocasions de marcar. Tal com va desenrotllar-se la partida amb un àrbitre com cal els palamosins havien de guanyar. Amb el Sr. Vinyes vencer era impossible.

Els equips eren:

«U. D. Girona»:- Puig, Texidor, Llavia, Coll, Cases, Feliu, Balança, Gordi, Abelart, Escuder, Tenadelles.

«Palamós S. C.»:- Mayor, Dimas, Dispés, Gou, Rosalench, Ventura, Aliu, Molla, Forné, Valls, Roger.

KEEPER

Oficialment ens assabentem que el nostre cercle es retira del torneig Provincial. La propera setmana parlarem sobre el particular puix que sembla que altres cercles seguiran al nostre arran dels incidents ocorreguts en tots els partits jugats darrerament, alguns dels quals no han pogut acabar-se.

Notes al vol

Quina pensada més feliç fou la d'aquell metge que no fa pas gaires anys començà per patrocinar la curació helioteràpica, o dit en altres termes, la curació per els banys de sol. Perquè, quin fora el pervindre de la platja de Palamós i tantes d'altres si no s'hagués posat de moda a l'hora oportuna aquesta aplicació salvadora?

Per prendre un bany a tot arreu va bé mentres hi hagi aigua; però els banys qu'ara s'usen cal una platja on el sol hi bati de ple a ple, que la sorra, de tan roenta quasi embutllófi la pell, i que l'aigua sigui propícia per capbusar-hi en el moment precís que les calories corporals han arribat al degut límit.

Aixó afortunadament ho posseeix a la perfecció la nostra platja.

Però no tots els qui van a la platja hi van per prendre banys. És clar que encara hi ha algú que candidament va a banyar-s'hi, però són els menys. Aquells generalment prefereixen una caleta qualsevol amb sol iombra, on puguin fer el seu fet sans testimonis

i amb tota llibertat.

Per banyar-se, o per anar a les platges de moda com és ara la nostra, cal primerament demanar permis; després acomodar-se no en el lloc que's desitja, sinó al que previament hauran senyalat si un hi va com a home, com a dona o com a família. Aixó, naturalment, no és mes que pura fórmula; car un cop un s'ha habi-llat amb el trajo d'etiqueta, o sia el de bany, llavor ja pot fer incursions impunement en els camps veïns, i estar de tertulia on més li plagui.

A les platges passa una cosa semblant a la que passa a les sales de ball i emvelats. Fins la moral i les bones costums s'hi torna convencional. Perqué si hom fes moltes coses que son lícites en un ball o en una platja, Deu sap la que s'armaria! i no obstant els mortals tant de carn pecadora són en un lloc com en l'altre.

Ll.

Noticiari

El diumenge passat el Casino «El Port» celebrá un ball de societat que resultá concorregudíssim. Abans de començar es tocaren tres sardanes a la terrassa.

La proxima setmana es procedirà al enquitranat de la carretera a St. Feliu de Guixols en el troç comprés dintre els límits de la vila.

Aquesta nit tindrà lloc un ball de verbena davant del Royal Sport Bar.

Treballant en el motor d'una barca de pesca propietat de Josep Guillem, el jove Jordi Robau, tingué la desgracia de que se l'hi inflamés la benzina produint-se cremades de consideració en les mans i peus.

Moviment del Registre Cívil en el passat mes de Juny.

NATALICIS:- Francesc Lladó Ibars, Carles Serrat Salvador, Germá Capdevila Vilanova, Joan Ribera Costart, Francesc Ballell Bosch; innomenats: Llao Brull, Crosas Robau i Bosch Vidal.

MATRIMONIS: Joan Badés Llinás amb Pepeta Alabau Bach, Joaquim Amargós Corretger amb Rosa Jover

Maspera i Baldomer Sanchez Gonzalez amb Rita Pagés Martí.

DEFUNCIONS: Francesc Cervelló Biernés, de 47 anys; Adela Rovira Miró, de 72 i Maria Casademont Roig de 77 anys.

ES COMPRARIA un fogó elèctric

Raó a l'administració d'aquest periòdic.

Demani un «Spumy» el refresc de moda a Barcelona.-
Fabricant: D. Ballesta.

Aquesta nit tindrà lloc en el Teatre Carmen la Festa Internacional Cooperatista, que per primera vegada celebra la nostra «Equitativa». Amb tal fi hi han organitzats una sèrie d'actes.

Seguint una bona costum hem estat amablement invitats per assistir als actes projectats, invitació que, no cal dir-ho, ens apressem a remerciar.

La crisis que pateix la nostra industria sembla que tendeix a millorar; algunes fàbriques han augmentat el número de jornals a llurs obrers.

AUTOS DE LLOGUER

Encàrrecs:

ALBERT BAÑERAS. — Major, 6

Màquina d'escriure

"BING" núm' 2

AL COMPTAT

PESSETES

220

A TERMINIS

PESSETES

264

Demani una demostració a M. Prohies, i li serà feta sense cap mena de compromís per vostè.

JOAN REIG I ALBOSA

Aparejador i constructor d'obres

PLANOLS. PROJECTES I PRESSUPOSTOS

Munt, 54

PALAMÓS

Reservat per a la Tintoreria "LOS MIL COLORES"

Royal Sport Bar

Cervantes, 38 i 40

Begudes de marca - Servei
acurat - Lloc de reunió
dels aimants dels sports

S. Plaja Villena

Centre General de Suscripcions

Venda i suscripció a tota mena de periòdics i
revistes nacionals i estrangeres.

Corresponsal de les principals editorials de
Barcelona i Madrid.

Respetable público:

Soy Maria ARTIACH...
la galleta bien fabricada, exquisita y de perfecto tueste,
que tengo el gusto de presentar a mis hermanitos:

Li-Li
la galleta
popular.

Cocochu
de coco seleccionado

Petit-Beurre
a base de
rica mantequilla

Carlton Tea Biscuit
aristocrática
y excelente
para el té

En sucesivas apariciones
les seguiré hablando de
nuestras especiales cualidades.

